

30 Νοεμβρίου, 1989

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΠΑΠΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ ΚΑΚΟΠΕΤΡΙΑΣ,

Καθ' ων η Αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 87/87)

5 Αίτηση Ακυρώσεως — Πρακτική — Συνένωση αιτούντων — Μόνον όπου
υπάρχει ομοδικία — Έννοια ομοδικίας — Εκτενής αναφορά σε ελληνι-
κά συγγράμματα διοικητικού δικαίου (Τσάτσου, Αίτηση Ακυρώσεως
ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, τρίτη έκδοση, Πορίσματα
10 Νομολογίας Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959, Σπηλιωτοπούλου
Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου 1982, δεύτερη έκδοση) — Έλλειψη
προϋποθέσεων ομοδικίας στη συγκεκριμένη περίπτωση — Συνέπεια η
απόρριψη της Αιτήσεως Ακυρώσεως καθ' όσον αφορά τους αιτούντες 2
και 3 μόνον — Εξέταση της Αιτήσεως Ακυρώσεως όσον αφορά τον
αιτούντα 1.

Φορολογία — Διάκριση φόρου και τέλους — Ανασκόπηση Νομολογίας.

15 Φορολογία — Συνταγματικό Δίκαιο — Φορολογία — Ισότητα —
Εφαρμογή της στα πλαίσια επιβολής φορολογίας — Σύνταγμα, Άρθρα
28 και 24 — Ανασκόπηση νομολογιακών αρχών.

20 Η παρούσα Αίτηση Ακυρώσεως απερρίφθη καθ' όσον αφορά τους
αιτούντες 2 και 3 για το νομικό λόγο, που προσδιορίζεται στην πρώτη
από τις πιο πάνω περιληπτικές σημειώσεις. Συγκεκριμένα το
Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στη συγκεκριμένη περίπτω-
ση οι αιτούντες δεν έχουν κοινό έννομο συμφέρον. Οι φορολογίες για τον
καθένα απ' αυτούς αποτελούσαν ανεξάρτητες ατομικές πράξεις και σε

περίπτωση ακυρώσεως μίας απ' αυτές δε θα προέκυπτε κοινή ωφέλεια, ενώ, εν πάση περιπτώσει, δε βασίζονται πάνω στα ίδια γεγονότα.

Με βάση την ενώπιόν του πραγματική μαρτυρία και τα στοιχεία του φακέλου το Δικαστήριο εξέτασε την Αίτηση Ακυρώσεως καθ' όσον αφορά τον αιτούντα 1, πλην όμως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω Αίτηση πρέπει να απορριφθεί, και τούτο διότι ο αιτών δεν έδωσε αξιόπιστη μαρτυρία, αλλ' ούτε και απέσεισε το βάρος αποδείξεως σχετικά με τον κατ' ισχυρισμό αυθαίρετο καθορισμό του φόρου.

5

Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Αντωνιάδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1979) 3 Α.Α.Δ. 641,

15

Κωνσταντινίδης ν. Α.Η.Κ. (1982) 3 Α.Α.Δ. 798,

Commercial Union Assurance (Cyprus) Ltd. ν. Δήμου Λεμεσού (Αρ.2) (1989) 3 Α.Α.Δ. 1998,

20

Νίκος Κυριακίδης και Υιοί Λτδ. ν. Δήμου Λεμεσού (1985) 3 Α.Α.Δ. 607,

Lami Groves Ltd. ν. Republic (1986) 3 C.L.R. 2378,

25

Μ.Ι. Λουϊσίδης και Υιοί Λτδ. ν. Δήμου Λεμεσού, (1988) 3 Α.Α.Δ. 1017,

Ανδρέας Καλαβαζίδης Λτδ. ν. Δήμου Λεμεσού (1988) 3 Α.Α.Δ. 1012,

30

Παπά ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς (1989) 3 Α.Α.Δ. 322.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς με την οποία επέβαλε στους αιτητές φορολογίες για Κοινοτικές Υπηρεσίες, Τέλος απομάκρυνσης σκυβάλων, Επαγγελματικό φόρο και Φόρο επί ενοικίων.

35

Ν. Κληρίδης, για τους Αιτητές.

40

Κ. Μιχαηλίδης, για τους Καθ' ων η αίτηση.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτητές με την παρούσα προσφυγή ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου ότι οι επιβληθείσες από τους καθ' ων η αίτηση, σε
5 λεπτομέρεια αναφέρονται πιο κάτω, είναι άκυρες και στερημένες οποιοδήποτε έννομου αποτελέσματος.

(1) Οι επιβληθείσες φορολογίες που αφορούν τον αιτητή αο. 1
Ιωάννη Α. Παπά είναι:

10

(α) Φόρος για “κοινοτικές υπηρεσίες”	£140
(β) Τέλος απομάκρυνσης σκυβάλων	£120
(γ) “Επαγγελματικός” φόρος	£ 50

15

(2) Οι επιβληθείσες φορολογίες που αφορούν τον αιτητή αο. 2
Αιοστεΐδη Παπά για τον Αιοστοφάνη Θρασυβούλου είναι:

20

(α) Φόρος για “κοινοτικές υπηρεσίες”	£100
(β) Φόρος “επί ενοικίων”	£ 72

25

(3) Οι επιβληθείσες φορολογίες που αφορούν τον αιτητή αο. 3
Αιοστεΐδη Παπά για την Αγνή Θρασυβούλου είναι:

(α) Φόρος για “κοινοτικές υπηρεσίες”	£ 90
(β) Τέλος απομάκρυνσης σκυβάλων	£ 40
(γ) Φόρος “επί ενοικίων”	£121

30

Οι πιο πάνω αναφερόμενες φορολογίες επιβλήθηκαν από το Συμβούλιο Βελτιώσεως Κακοπετριάς (Συμβούλιο) με βάση τις
ακόλουθες νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις.

35

Ο φόρος για κοινοτικές υπηρεσίες επιβλήθηκε με βάση το άρθρο 24(1)(h)(i) του περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτιώσεις) Νόμου, Κεφ. 243, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 8 του Νόμου 42/83 και τους περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτιώσεις) (Τροποποιητικούς) Κανονισμούς του Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς του 1983, Κ.Δ.Π. 345/83, Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας 1983, Παράρτημα 3, σελ. 1337, Κανονισμοί 186 και 187.

40

Το τροποποιημένο άρθρο 24(1)(h)(i) προβλέπει τα ακόλουθα:

“(h) to provide -

- (i) for the imposition of an annual rate not exceeding two hundred pounds upon every occupier in the village to be assessed by the Board according to the means within the village of each such occupier, due regard being always had to any other rates imposed on such occupier by the Board:
.....”

5

Οι Κανονισμοί 186 και 187 έχουν ως ακολούθως:

10

“186. There shall be paid in every year by every occupier in the improvement area a rate not exceeding £200.- to be assessed by the Board according to the means within the improvement area of each such occupier.”

15

“187. The Board shall on or before the 1st day of September in each year prepare a list (hereinafter in this part of these bye-laws referred to as ‘the occupiers list’) showing the name, occupation and place of abode of every occupier in the improvement area and the amount of the annual rate assessed on each such occupier. The occupiers list shall be dated and signed by the Chairman.”

20

25

Το τέλος απομάκρυνσης σκυβάλων επιβλήθηκε με βάση τον Κανονισμό 134(1)(β), όπως αντικαταστάθηκε από τον Κανονισμό 3 των περί Χωρίων (Διοίκησης και Βελτίωσης) (Τροποποιητικών) Κανονισμών Κακοπετριάς του 1975, Κ.Δ.Π. 167/75, Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας 1975, Παράρτημα 3, σελ. 415, που εκδόθηκαν με βάση το άρθρο 24(1)(d) του περί Χωρίων (Διοίκησης και Βελτίωσης) Νόμου, Κεφ. 243.

30

Το άρθρο 24(1)(d) προβλέπει:

35

“(b) to enable or assist a Board to carry out any of the provisions of section 22 and to provide for the payment of any rates, fees, rents, tolls or charges in connection therewith;”

40

Ο Κανονισμός 134(1)(β), όπως αντικαταστάθηκε, αναφέρει:

“Κανονισμός 134(1):

5 Τα ακόλουθα τέλη δέον να πληρώνονται υπό του ιδιο-
κτητήτου ή κατόχου οιονδήποτε οικήματος εντός της περιοχής
Βελτιώσεως διά την απομάκρυνσιν των σκυβάλων, ήτοι:-

(α) .....

10 (β) Εν σχέσει προς ξενοδοχείον, οικοτροφείον, κατάλυμα,
πανδοχείον, εργοστάσιον, βιομηχανικήν επιχείρησιν ή
οιονδήποτε έτερον οίκημα, εκτός των αναφερομένων εις
την υποπαράγραφον (α) ανωτέρω, θα πληρώνηται τέλος
15 καθοριζόμενον εις εκάστην περίπτωσιν υπό του
Συμβουλίου μη υπερβαίνον το ποσόν των εξήκοντα
λιρών κατ’ έτος ή μέρος τούτου.”.

20 Ο φόρος “επί ενοικιών” επιβλήθηκε δυνάμει του Κανονισμού
180 των περί Χωρίων (Διοίησις και Βελτίωσις) Κανονισμών
Κακοπετριάς του 1951, όπως τροποποιήθηκε από τους περί
Χωρίων (Διοίησις και Βελτίωσις) (Τροποποιητικοί)
Κανονισμοί Κακοπετριάς του 1972, Κ.Δ.Π. 128/72, Επίσημη
Εφημερίδα της Δημοκρατίας αρ. 949, ημερομ. 14.7.72,
Παράρτημα ΙΙΙ (Ι), Κανονισμός 180.

25 Το εξουσιοδοτικό άρθρο 24(1)(d) του Νόμου, Κεφ. 243 προ-
βλέπει τα ακόλουθα:

30 “(d) να προνοή διά την καταβολήν δικαιωμάτων υπό του
ιδιοκτήτου εφ’ οιονδήποτε υποστατικών τα οποία
ενοικιάζονται ή παραχωρούνται επί μισθώσει:

35 Νοείται ότι ουδέν δικαίωμα θα καταβάλληται εν σχέσει
προς υποστατικά τα οποία χρησιμοποιούνται αποκλει-
στικώς διά γεωργικούς σκοπούς.”

Ο Κανονισμός 180 προνοεί τα ακόλουθα:

40 “180. - (1) Θα πληρώνηται καθ’ έιαστον έτος υπό του ιδιο-
κτητήτου οικήματος εντός της περιοχής βελτιώσεως το
οποίον ενοικιάζεται ή παραχωρείται επί μισθώσει,
κατά την διάρκειαν του τοιούτου έτους ή οιονδήπο-
τε μέρους τούτου, δικαίωμα το οποίον θα καθορίζε-

ται υπό του συμβουλίου κατά το υπό εξέτασιν έτος, μη υπερβαίνον το 5% (πέντε τοις εκατόν) του κατά το τοιούτον έτος εισπραχθησομένου ενοικίου.

(2) Αι πρόνοιαι του παρόντος Κανονισμού δεν θα εφαρμόζονται αναφορικώς προς οιονδήποτε οίκημα το οποίον ενοικιάζεται ή κατέχεται υπό του ιδιοκτήτου και χρησιμοποιείται ως ξενοδοχείον, οικοτροφείον, ξενών ή πανδοχείον ή αποκλειστικώς διά γεωργικούς σκοπούς, κατά την διάρκειαν του έτους ή οιονδήποτε μέρους τούτου.”

Ο “επαγγελματικός” φόρος επιβλήθηκε με βάση το άρθρο 24(1)(c) του περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτίωσης) Νόμου, Κεφ. 243 και των περί Χωρίων (Διοικήσεις και Βελτίωσης) Κανονισμών Κακοπετριάς 1951 - (αρ. 1) 1980, Κ.Δ.Π. 254/80, Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας αρ. 1630, 19.9.80, Παράρτημα ΙΙΙ(Ι), σελ. 769, Κανονισμός 4, που τροποποίησε την παράγραφο 1 του βασικού Κανονισμού 185.

Το άρθρο 24(1)(c) του βασικού Νόμου αναφέρει τα ακόλουθα:

“(c) to provide for the payment of fees by any person who carries on, exercises or practises any profession, business, trade or other calling within the improvement area.”

Ο Κανονισμός 185, όπως αντικαταστάθηκε από τον Κανονισμό 4 των πιο πάνω αναφερόμενων Κανονισμών της Κ.Δ.Π. 254/80, αναφέρει τα ακόλουθα σχετικά με το ύψος της φορολογίας:

“.....”

7. Επαγγελματίαι ασκούντες ελευθέριον επάγγελμα, ήτοι: Ιατροί, δικηγόροι, αρχιτέκτονες, μηχανικοί, έμποροι, βιομήχανοι και επιχειρηματίαι, εργαζόμενοι ως άτομα £50.000”

Ο λόγος που προβάλλεται για την ακύρωση των πιο πάνω φορολογιών δεν είναι πως το ύψος τους βρίσκεται έξω από τα

- ποσοτικά περιοριστικά πλαίσια, αλλά πως είναι υπερβολικές και αυθαίρετες, γιατί είναι δυσανάλογες με τις παρασχεθείσες υπηρεσίες και την οικονομική κατάσταση των αιτητών. Ακόμα γίνεται ισχυρισμός πως έγιναν κατά παράβαση του Άρθρου 28 του Συντάγματος, επειδή κάτω από παρόμοιες συνθήκες άλλοι κάτοικοι της Κακοπετριάς φορολογήθηκαν με πολύ μικρότερα ποσά. Αναφέρεται επίσης πως της προσφυγής προηγήθηκαν ενστάσεις που απορρίφθηκαν.
- 5
- 10 Η θέση των καθ' ων η αίτηση είναι πως οι φορολογίες ορθά επιβλήθηκαν σύμφωνα με τις πιο πάνω αναφερόμενες νομικές πρόνοιες και αφού λήφθηκαν υπόψη όλοι οι παράγοντες και τα σχετικά κριτήρια.
- 15 Το πρώτο θέμα που θα πρέπει να εξεταστεί στην παρούσα προσφυγή, είναι η προδικαστική ένσταση του ευπαίδευτου δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση, που αφορά την εισήγηση πως λανθασμένα ενώθηκαν οι αιτητές στην ίδια αίτηση, γιατί προ-
- 20 σβάλλουν ξεχωριστές ατομικές διοικητικές πράξεις, που δεν θα μπορούσαν να ενωθούν στο ίδιο δικόγραφο. Όσον αφορά και δεύτερη προδικαστική ένσταση του ευπαίδευτου συνήγορου των καθ' ων η αίτηση, που αφορά τον τίτλο της αίτησης, αρκεί να αναφερθεί πως εκκρεμούσης της διαδικασίας έγινε από τον ευπαίδευτο συνήγορο των αιτητών η σχετική και αναγκαία
- 25 τροποποίηση του ονόματος των καθ' ων η αίτηση και συνεπώς το θέμα ρυθμίστηκε.
- Όσον αφορά την εκκρεμούσα προδικαστική ένσταση, ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών ανέφερε πως η ένωση
- 30 των αιτούντων έγινε για να αποφευχθούν έξοδα και για να επιτευχθεί γρήγορη ημερομηνία δίκης, αλλά κυρίως γιατί οι προσφυγές όλων των αιτούντων ανήκουν στην ίδια οικογένεια και η περισσότερη από την περιουσία τους είναι συνιδιόκτητη.
- 35 Περαιτέρω, υπόβαλε πως οι προσφυγές αφορούν τους ίδιους νομικούς και πραγματικούς λόγους. Ακολούθως αναφέρθηκε στο Διαδικαστικό Κανονισμό του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, Κανονισμός 18 και εισηγήθηκε πως στην παρούσα περίπτωση εφαρμόζονται οι περί Πολιτικής
- 40 Δικονομίας Διαδικαστικοί Κανονισμοί και ιδιαίτερα η Διάταξη 9, Θεσμός 10.

Είναι αρχή του Διοικητικού Δικαίου πως η αίτηση ακύρωσης πρέπει να ασκείται μεμονωμένα, εκτός εάν περισσότεροι του ενός αιτητές συνδέονται με το δεσμό της ομοδικίας, οπότε συγχωρείται η ένωσή τους σε ένα δικόγραφο.

5

Στο σύγγραμμα του Τσάτσου Θ.Δ., “Αίτησις Ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας”, 3η έκδοση, αναφέρονται τα ακόλουθα στις σελ. 354-355:

“Το ένδικον μέσον της αιτήσεως ακυρώσεως δύνανται ν’ ασκήσωσιν από κοινού διά του αυτού δικογράφου μόνον οι διά του δεσμού της ομοδικίας συνδεόμενοι. Τοιαύτη περίπτωση συντρέχει οσάκις εκ της ακυρώσεως της αυτής προσβαλλομένης πράξεως, ενιαίως και αδιακρίτως λαμβανομένης, κοινή θέλει προκύψει διά τους διαδίκους ωφέλεια και είναι δυνατόν να ισχύσωσιν ως προς πάντας τους αιτούντας οι αυτοί από πραγματικής και νομικής απόψεως λόγοι ακυρώσεως. Περίπτωσης ομοδικίας συντρέχει πάντοτε οσάκις ο νόμος ορίζει ρητώς ή προκύπτει, ότι αρκεί προς νομιμοποίησιν των προσφευγόντων ωρισμένη τις ιδιότης. Ούτως η ένωσις πλειόνων αιτούντων εν τω αυτώ δικογράφω, δι’ ένα έκαστον των οποίων εξεδόθη ίδια διοικητική πράξις, είναι απαράδεκτος.”

10

15

20

Στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, έκδοση 1961, σελ. 273, αναφέρονται τα ακόλουθα:

25

“α’ Ομοδικία.

Κατ’ αρχήν η αίτησις ακυρώσεως πρέπει να ασκείται μεμονωμένως. Υφίστανται όμως και περιπτώσεις καθ’ ας συγχωρείται η ένωσις πλειόνων αιτούντων εν τω αυτώ δικογράφω. Τούτο συμβαίνει οσάκις πάντες οι αιτούντες συνδέονται διά του δεσμού της ομοδικίας, ήτοι εκ της αυτής πράξεως της Δ/σεως, επί του αυτού νομικού και πραγματικού λόγου ερειδομένης, προσβάλλονται έννομα συμφέροντα αυτών, ουχί δ’ οσάκις αυτοτελώς και αντιστοίχως εις ένα έκαστον των αιτούντων επέρχεται η προσβολή αυτή: 415, 416 (56).

30

35

40

Πέραν αυτού, και οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί και

λόγοι ακυρώσεως θα πρέπει να ερείδωνται επί της αυτής νομικής και πραγματικής βάσεως: 474 (55). Αν δε διά τινος των ισχυρισμών συντρέχει η ως άνω προϋπόθεσις διά τινος ουχί, γίνεται διαχωρισμός των ισχυρισμών και απόρριψις ωρισμένων ως απαράδεκτως προβαλλομένων: 1748 (54). Σημειούται ότι ομοδικία δεν υφίσταται εκεί όπου η προ-σβαλλόμενη πράξις εμφανίζεται μεν ως ενιαία, διαλαμβάνει όμως πράγματι πλείονας αυτοτελείς πράξεις: 606 (42), 1323 (48), 589 (36), 1904 (55). Μη συντρεχούσης ομοδικίας η αίτησις ακυρώσεως είναι τύποις δεκτή ως προς τον πρώτον εκ των εν τη αιτήσει αναφερομένων αιτούντων: 252 (33), 2129 (52) 1662 (56).”

Επίσης ο Επαμεινώνδας Σπηλιωτόπουλος στο “Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου” 1982, 2η έκδοση, σελ. 441, υποσημείωση 1, αναφέρει τα ακόλουθα:

“1. Εις περίπτωσιν ομοδικίας το κοινόν δικόγραφον πρέπει να περιέχη τα στοιχεία όλων των αιτούντων. Η ομοδικία είναι παραδεκτή επί αιτήσεως ακυρώσεως όταν όλοι οι αιτούντες έχουν κοινόν έννομον συμφέρον, θεμελιούντες το αίτημά των επί της αυτής πραγματικής και νομικής καταστάσεως και προβάλλουν κοινούς λόγους ακυρώσεως κατά της ίδιας πράξεως ή παραλείψεως (ΣΕ 186, 3008, 3525/1978). Ούτω π.χ. επί εξ αδιαιρέτου συγκυρίων ρυμοτομουμένου ακινήτου (ΣΕ 1956/1978). Εάν δεν υπάρχει ο θεσμός της ομοδικίας αλλά απλώς σώρευσις των αιτήσεων εις το αυτό δικόγραφον, η αίτησις είναι απαράδεκτος διά τους λοιπούς πλην του πρώτου των αιτούντων (ΣΕ 1484/1978) εκτός εάν ούτοι προβούν εις διαχωρισμόν του δικογράφου, διά καταθέσεως ιδίου έκαστος δικογράφου, προ της συζητήσεως (ΣΕ 3644/1978). Επί αιτήσεως αναιρέσεως υπάρχει ομοδικία οσάκις πλείονες διάδικοι νομιμοποιούνται να προσβάλουν την αυτήν δικαστικήν απόφασιν ή συναφείς αποφάσεις (ΣΕ 1190/1962, 2713/1978). Είναι δε συναφείς αι αποφάσεις όταν αφορούν το αυτό αντικείμενον και το αυτό οικονομικόν έτος (ΣΕ 369/1976) ή η μία απόφασις εξεδόθη προς ερμηνείαν της άλλης (ΣΕ 636/1962). Εάν ελλείπη ο θεσμός της ομοδικίας, η αίτησις αναιρέσεως εξετάζεται ως προς τον πρώτον εις το δικόγραφον αναφερόμενον διάδικον (ΣΕ 2/1976).”

Με βάση τις πιο πάνω νομικές αρχές, εξέτασα το εγειρόμενο θέμα και κατάληξα στο συμπέρασμα πως οι αιτούντες δεν συνδέονται με το δεσμό της ομοδικίας, γιατί δεν έχουν κοινό έννομο συμφέρο, οι “φορολογίες” κάθε ενός από αυτούς αποτελούν ανεξάρτητες ατομικές πράξεις και όχι μιας και ενιαίας και σε περίπτωση ακυρώσεως δεν θα προκύψει κοινή ωφέλεια. Επίσης δε βασιίζονται πάνω στα ίδια γεγονότα. Για κάθε ένα από τους αιτητές τα γεγονότα είναι διαφορετικά. Συνεπώς, η εισήγηση του ευπαίδευτου συνήγορου των αιτητών κρίνεται ανεφάρμοστη και δε γίνεται αποδεκτή. Σαν αποτέλεσμα, η παρούσα προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη για τους αιτητές αρ. 2 και 3 και γίνεται δεκτή όσον αφορά τον πρώτο αιτητή μόνο. 5
10

Από τα ενώπιό μου αδιαμφισβήτητα γεγονότα προκύπτει πως το εστιατόριο “Μύλοι” είναι το μεγαλύτερο τουριστικό κέντρο της Κακοπετριάς. Το 1986 ανήκε στον αιτητή αρ. 1 και λειτουργούσε μόνο τον υπαίθριο χώρο, στον οποίο μπορούσαν να εξυπηρετηθούν 230 άτομα. Η επιχείρηση αυτή στεγάζεται τώρα σε κτίριο που στο μεταξύ ανεγέρθηκε και στοίχισε στον αιτητή £200,000.-. Το 1986 ο αιτητής ήταν ιδιοκτήτης και παρακείμενης γης, καθώς και τριών οικοπέδων στην περιοχή “Άγιος Γεώργιος”. Κατά τον ίδιο χρόνο ο αιτητής αρ. 1 κατείχε και το κέντρο “Μέριλαντ” που ήταν μικρότερο, αλλά ευρίσκεται και αυτό στο κέντρο της Κακοπετριάς. 15
20

Οι καθ’ ων η αίτηση θεώρησαν πως στο “Μέριλαντ” κατά τον ουσιώδη χρόνο διεξάγετο επιχείρηση καφεστιατορίου. 25

Με βάση την πιο πάνω έρευνα που έκαναν οι καθ’ ων η αίτηση, επέβαλαν στον αιτητή αρ. 1 την πιο πάνω αναφερόμενη φορολογία, η οποία ευρίσκεται μέσα στα επιτρεπτά από το νόμο πλαίσια. Εδώ μπορεί να διευκρινιστεί πως το τέλος απομάκρυνσης σκυβάλων εξ £120 αφορά τα δύο εστιατόρια για τα οποία ο αιτητής αρ. 1 φορολογήθηκε για το ποσό των £60 για το καθένα. 30
35

Ο αιτητής έφερε ένσταση για τη φορολογία που του επιβλήθηκε, αλλά η ένστασή του απορρίφθηκε και κατ’ ακολουθία καταχωρήθηκε η παρούσα προσφυγή. 40

Κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας καταχωρήθηκαν ένορκες δηλώσεις και ακούστηκε μαρτυρία. Ο αιτητής

5 ισχυρίστηκε πως το κέντρο “Μέριλαντ” λειτουργούσε κατά τον ουσιαστικό χρόνο σαν καφενείο και όχι εστιατόριο. Όμως, τόσο ο πατέρας του Αριστείδης Παπά, όσο και ο επιθεωρητής του Συμβουλίου Σοφοκλής Γεωργίου, ανέφεραν πως κατά το 1986 ο αιτητής λειτουργούσε το “Μέριλαντ” σαν καφεστιατόριο.

10 Επίσης ο αιτητής αρ. 1 παραπονέθηκε για την ελλιπή υπηρεσία απομάκρυνσης σκυβάλων από το εστιατόριο “Μύλοι” και για πληρωμή του ιδίου τέλους από μεγαλύτερα εστιατόρια. Όσον αφορά τις άλλες δύο φορολογίες, ανέφερε πως δεν υπήρχε ιδιαίτερος λόγος, ενόψει των περιουσιακών του στοιχείων, να φορολογηθεί με τα ποσά που φορολογήθηκε και παραπονέθηκε πως ο Δημήτρης Ευγενίου, κοινοτάχης Κακοπετριάς, που έχει παρόμοια επιχείρηση στο κέντρο της Κακοπετριάς, φορολογήθηκε με λιγότερα ποσά.

20 Ο επιθεωρητής του Συμβουλίου αντίκρουσε τους ισχυρισμούς του αιτητή για το ύψος των φορολογιών, ανέφερε πως άλλα πρόσωπα με παρόμοιες επιχειρήσεις και αξίες περιουσίας φορολογήθηκαν το ίδιο και πως το μέγιστο ποσό για περισυλλογή σκυβάλων επιβλήθηκε και σε μεγαλύτερα εστιατόρια έξω από την Κακοπετριά, των οποίων ο κύκλος εργασιών διαφοροποιείται από τα εστιατόρια του αιτητή που είναι στο κέντρο και έδωσε τις δέουσες εξηγήσεις.

25 Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο με τη μαρτυρία του αιτητή αρ. 1 και του πατέρα του.

30 Αποδέχομαι σαν αληθή και αξιόπιστη τη μαρτυρία του επιθεωρητή του Συμβουλίου. Επίσης ευρίσκω σκόπιμο να αναφέρω πως ο ισχυρισμός για χαμηλότερη φορολογία, όσον αφορά τον κ. Ευγενίου, δεν αποδείχθηκε ούτε συγκεκριμενοποιήθηκε με την αναφορά οποιωνδήποτε ποσών.

35 Στην υπόθεση *Αντωνιάδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1979) 3 Α.Α.Δ. 641, που υιοθετήθηκε στην *Κωνσταντινίδης ν. Α.Η.Κ.* (1982) 3 Α.Α.Δ. 798, στη σελ. 655 αναφέρονται τα ακόλουθα:

40 “... Moreover, absolute equality in taxation cannot be obtained, it is not required by the principle of equality and that in matters of taxation the State is allowed to pick and choose districts, objects, persons, methods and even rates of taxation.

This latter principle is fully discussed in Basu's Commentary on the Constitution of India, 5th Ed. Vol. 1, at pp. 463-465.”

Επίσης, στην υπόθεση αρ. 941/87, *Commercial Union Assurance (Cyprus) Ltd. v. Δήμου Λεμεσού (Αρ.2)* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1998, αναφέρονται από τον Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου κ. Α. Λοΐζου τα ακόλουθα στη σελ. 2002:

“Είναι γεγονός ότι ο Νόμος δεν προνοεί μηχανισμό εξακριβώσεως της έκτασης των εργασιών του φορολογουμένου ούτε και τον υποχρεώνει να υποβάλει οποιαδήποτε στοιχεία ή λογαριασμούς στο Δήμο σχετικά με αυτό. Η όλη φύση της εξακριβώσεως επομένως των στοιχείων πάνω στα οποία θα καθορίσει ο Δήμος το ποσό των καταβλητέων δικαιωμάτων από ένα πρόσωπο φυσικό ή νομικό που διεξάγει επιτήδευμα, επιχείρηση, εργασία, επάγγελμα εντός των δημοτικών ορίων αφήνεται στη γενική εκτίμηση και τον υπολογισμό του Δήμου μέσω των αρμοδίων φυσικά υπηρεσιών του. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν υπάρχει τίποτε που εμποδίζει ένα φορολογούμενο να υποβάλει ο ίδιος μαζί με την ένσταση του προς το Δήμο τα απαραίτητα στοιχεία προς υποστήριξη τυχόν ισχυρισμού του ότι τα δικαιώματα που επεβλήθησαν σ’ αυτόν είναι υπερβολικά, ή δυσανάλογα προς την έκταση του κύκλου των εργασιών του.”

Το θέμα της διάκρισης μεταξύ φόρου και τέλους, που εγείρεται στην παρούσα υπόθεση, απασχόλησε το Ανώτατο Δικαστήριο σε μια σειρά υποθέσεων. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Κωνσταντινίδης v. Α.Η.Κ.* (1982) 3 Α.Α.Δ. 798, *Νίκος Κυριακίδης και Υιοί Ατδ. v. Δήμου Λεμεσού* (1985) 3 Α.Α.Δ. 607, *Lami Groves Ltd. v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 2378, *M.I. Λουϊσίδης και Υιοί Ατδ. v. Δήμου Λεμεσού* (1988) 3 Α.Α.Δ. 1017, *Ανδρέας Καλαβαζίδης Ατδ. v. Δήμου Λεμεσού* (1988) 3 Α.Α.Δ. 1012 και *Αριστεΐδη Παπά v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Κακοπετριάς* (1989) 3 Α.Α.Δ. 322). Δεν θα αναφέρω τίποτε περισσότερο παρά μόνο πως ενόψει των πιο πάνω αυθεντιών, οι φορολογίες στην παρούσα υπόθεση αποτελούν φόρο, εκτός από τη φορολογία για περισυλλογή σκυβάλων που είναι τέλος.

Με τις πιο πάνω νομικές θέσεις υπόψη, εξέτασα όλα τα σχετικά στοιχεία και ισχυρισμούς στην παρούσα υπόθεση και κατέληξα στο συμπέρασμα πως ο αιτητής αρ. 1, που είχε το

βάρος της απόδειξης, απότυχε να αποδείξει το υπερβολικό και αυθαίρετο ή το δυσανάλογο με τις παρασχεθείσες υπηρεσίες της φορολογίας.

- 5 Όσον αφορά τον ισχυρισμό για παραβίαση της αρχής της ισότητας του Άρθρου 28 του Συντάγματος, ευρίσκω πως τίποτε δεν παραβιάστηκε που να δικαιολογεί με αντικειμενικά κριτήρια πώς υπήρξε διαφοροποίηση μεταχείρισης του αιτητή από πλευράς των καθ' ων η αίτηση. Κανένα στοιχείο δεν
- 10 παρουσιάστηκε που να κλονίζει το τεκμήριο της νομιμότητας και κανονικότητας της διοικητικής πράξης και η φορολογία που επιβλήθηκε κρίνεται λογική και νόμιμη. Οι καθ' ων η αίτηση έχουν ασκήσει ορθά τη διακριτική τους ευχέρεια.
- 15 Για τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται
χωρίς έξοδα.*